

Silvia
Dumitrescu-
Timică
la
60
de ani de teatru

Sub umbroșii castani ai parcului Oteteleşanu, unde Leonard încerca, după războiul întregirii, să revină gloria operetei, cînta „în cor” o fată, care atrăgea atenția prin expresivitate. Hazul ei vodevilesc a plăcut maestrului Ion Livescu, care a luat-o la clasa sa de Conservator, și astfel Silvia Dumitrescu devine actriță, într-o generație de personalități cu rol istoric în teatrul nostru.

Umorel său scenic a fost de la început asimilat unui tip de actor cu tradiție la noi — actorul jovial, „fresc”, cu zestrea de cuviință a satului de o birșie, cu buna dispoziție revărsată în cascadă, și jucată în toate tonalitățile expresiei comice. Este familia scenică a Mariei Ciucurescu, a lui Tănase, a Soniei Cluceru...

Victor Ion Popa a adus-o la Teatrul Ventura, într-un climat de elevație cultura-

lă, Sică Alexandrescu, în Comedia, unde, alături de ilustrul ei soț, G. Timică, a fost Zița într-o primă întâlnire cu Caragiale (1937).

Dar marea ei carieră începe la Teatrul Național, la chemarea aceluiași director numit Zaharia Stancu. Subreta de altădată creează memorabil, pe Veta din O noapte furtunoasă (fotografie de sus), rol ce-o așază alături de vechile interprete, Maria Ciucurescu și Maria Filotti. Această actriță a vervei fruste a avut rara inteligență să-și pună de acord, prin ani, rolurile, cu vîrsta reală, să dorească compoziția, să ne dea — inegalabil — personajul teribil, specific dramaturgiei noastre, al „Coavei-mari”, al „Soacrei”, trecută, și ea, vorba lui Tudorică Mușatescu, în actul dotat. Este spectaculoasa ei biruință scenică. De la Aneta Duduleanu (Gaițele), la Castope (Dezertorul), (stînga, jos), Chiriachița (Titanic-Vals) (dreapta, jos), Vecina (Domnișoara Nastasia), neuitînd nici pe Marina din Bădăranii lui Goldoni, și pînă la recenta Soacră din Micul infern, rolurile acestea au dat măsura unui talent de „artistă a poporului”, formată la marea școală a interpretării realiste românești.

Ionuț NICULESCU

